

že vyměřený trest je vzhledem k dřívějším trestům a k závažnosti provinění obžalovaného příliš nízký. Leč zrušovací soud pokládá trest obžalovanému uložený za úměrný jeho provinění, uváživ, že nalézací soud přihlížel k závažnosti tohoto provinění již tím, že uznal za přitěžující okolnost větší nebezpečí s činem spojené.

Čís. 3394.

Otázka, zda byl služební výkon vrchnostenské osoby v době činu již ukončen či nikoli, je rozhodnou s hlediska zločinu podle § 81 tr. zák., k jehož skutkové podstatě se vyhledává, by úmysl pachatelův směřoval ke zmaření určitého úředního (služebního) výkonu oné osoby; naproti tomu jest ona otázka právně bezvýznamnou pro posouzení, zda obžalovaný spáchal přestupek podle § 312 tr. zák., k jehož skutkové podstatě se nevyžaduje, by čin byl spáchán v době, kdy ona osoba zakročuje proti pachateli, nebo kdy jde vůbec o předsevzetí určitého úkonu, spadajícího do oboru jejího úřadu nebo její služby, nýbrž stačí, byl-li čin spáchán v době, kdy vrchnostenská osoba konala vůbec svůj úřad nebo svou službu.

(Rozh. ze dne 20. února 1929, Zm I 418/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 12. května 1928, pokud jím obžalovaný Jaroslav K., byv podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák., nebyl uznán vinným aspoň přestupkem podle § 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve sprostňujícím výroku, týkajícím se obžalovaného, a věc přikázal okresnímu soudu v Sedlčanech, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudek soudu první stolice, jímž byli obžalovaní Jaroslav K. a František K. podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák., spáchaný prý na přísežném lesním hajném Františku V-ovi, obírá se v rozhodovacích důvodech též otázkou, zda nezakládají činy obžalovaným za vinu kladené a obžalobou jako zločin podle § 81 tr. zák. kvalifikované alespoň skutkovou podstatu přestupku podle § 312 tr. zák., spáchaného na řečeném přísežném lesním hajném, a dospívá k zápornému zodpovědění této otázky. Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá tento rozsudek důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., avšak jen potud, pokud jím bylo vysloveno, že rozsudkem zjištěné jednání obžalovaného Jaroslava K-y neuzavírá v sobě ani skutkovou podstatu přestupku podle § 312 tr. zák. Stížnosti nelze upříti oprávnění. Napadený rozsudek zjišťuje v rozhodovacích důvodech, že osudného dne pobíhal za honu pořádaného Karlem Š-ou v lese, který patří otci obžalovaných, ve kterém však náleží

právo honební Š-ovi, pes, patřící otci obžalovaných, že se proto odebral přísežný lesní hajný Š-ův František V. k obžalovanému Jaroslavu K-ovi v řečeném lese pracujícím a pravil mu: »Pane K., toho psa s sebou neberte, co myslíte, že by se stalo, kdybych Vám jej odstřelil?«, že obžalovaný Jaroslav K. V-ovi, který neměl na sobě služební oděv a snad ani služební odznak, avšak byl obžalovaným dobře znám jako lesní hajný Karla Š-y, drže v ruce sekeru, odvětil, by ho nenapadlo psa zastřeliti, že by mu (V-ovi) dal na místě sekerou, a po dalším upozornění se strany řečeného hajného k tomuto se vyjádřil: »Jděte pryč, nebo Vám dám tou sekerou, třeba bych šel proto do Tábora!« Přes to neshledává rozsudek v tomto jím zjištěném jednání obžalovaného Jaroslava K-y ani skutkovou podstatu přestupku podle § 312 tr. zák., v podstatě proto, že slova obžalovaného Jaroslava K-a k přísežnému lesnímu hajnému V-ovi zakládala by skutkovou podstatu tohoto přestupku jen, kdyby byl onen přísežný lesní hajný konal službu v době, kdy obžalovaný oněch slov užil. Tohoto předpokladu prý tu však není, neboť služební výkon V-ův, záležející v zakročení proti obžalovanému Jaroslavu K-ovi, byl prý vyčerpán slovy »Pane K., toho psa s sebou neberte«, takže to, co následovalo, bylo prý jen soukromou rozmluvou, správně hádkou mezi V-em a obžalovaným Jaroslavem K-ou a nespádalo pod pojem vykonávání služby přísežného lesního hajného. Toto právní posouzení případu je, jak stížnost právem uvádí, mylné. Otázka, zda byl služební výkon přísežného lesního hajného V-a, záležející v tom, že zakročil proti obžalovanému Jaroslavu K-ovi, v době, kdy tento pronesl k V-ovi ony výroky, již ukončen či nikoli, byla rozhodnou pro posouzení, zda se obžalovaný Jaroslav K. řečenými výroky dopustil zločinu podle § 81 tr. zák. jemu za vinu kladeného, neboť ke skutkové podstatě tohoto zločinu se vyhledává mezi jiným, by úmysl pachatelův směřoval ke zmaření určitého úředního nebo služebního výkonu osoby vrchnostenské. Naproti tomu jest ona otázka právně bezvýznamnou pro posouzení, zda spáchal obžalovaný Jaroslav K. oněmi výroky přestupek podle § 312 tr. zák.; neboť ke skutkové podstatě tohoto přestupku se nevyžaduje, by čin byl spáchán v době, kdy vrchnostenská osoba zakročuje proti pachateli nebo kdy jde vůbec o předsevzetí určitého úkonu spadajícího do oboru jejího úřadu nebo její služby, nýbrž stačí, byl-li čin spáchán v době, kdy vrchnostenská osoba konala vůbec svůj úřad nebo svou službu. Rozsudek příkládá tudíž neprávem oné otázce význam též v tomto směru a dospívá v důsledku toho k mylnému právnímu posouzení případu s hlediska skutkové podstaty přestupku podle § 312 tr. zák. Konal-li František V. v době, kdy obžalovaný Jaroslav K. pronesl k němu podle skutkového zjištění rozsudku ony výroky, v řečeném lese vůbec službu jako hajný k dozoru nad myslivostí v tomto lese ustanovený a do přísahy vzatý, byla-li tato skutečnost obžalovanému Jaroslavu K-ovi známa a byl-li si mimo to vědom, že zlehčuje svými výroky služební autoritu přísežného hajného, mohla by býti podle řečeného ve zjištěných výroci obžalovaného Jaroslava K-y shledána skutková podstata přestupku podle § 312 tr. zák. Bylo proto odůvodněné zma-

teční stížnosti vyhověti a rozsudek v napadeném sprostředkujícím výroku zrušiti. Ve věci samé nemůže Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodnouti, poněvadž nejsou v rozsudku a jeho důvodech zjištěny skutkové předpoklady, za nichž by mohl býti v jednání obžalovaného Jaroslava K-y shledán přestupek podle § 312 tr. zák. Vzhledem k tomu a ano již jde jen o přestupek, bylo věc přikázati příslušnému okresnímu soudu v Sedlčanech, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl (§ 288 odst. druhý čís. 3 tr. ř.).

Čís. 3395.

K subjektivní skutkové podstatě zločinu podle § 153 tr. zák. není zapotřebí, by pachatel měl úmysl způsobiti poranění, spojené s viditelnými známkami a následky ve smyslu § 411 tr. zák., stačí úmysl ublížit na těle.

(Rozh. ze dne 20. února 1929, Zm I 660/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 28. srpna 1928, jímž byl obžalovaný, byv obžalován pro zločin těžkého poškození na těle podle § 153 tr. zák., uznán vinným jen přestupkem podle §§ 8, 411 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Podle rozsudkového zjištění účastnil se obžalovaný rvačky, vzniklé dne 20. června 1928 mezi jeho rodiči Antonínem a Boženou Z-ovými, tím, že svého vlastního otce Antonína Z-u udeřil vědrem do zad. Rozsudek dospívá k závěru, že obžalovaný chtěl svého otce poškoditi na těle, při čemž není prý ovšem dokázáno, že mu šlo o to, by mu způsobil viditelné známky a následky, které ostatně podle dalšího rozsudkového zjištění z jeho činu ani nenastaly. Nepřichází proto podle rozsudkových důvodů v úvahu pokus zločinu ve smyslu § 153 tr. zák., nýbrž je odůvodněn výrok o vině obžalovaného ve směru nedokonaného přestupku podle §§ 8, 411 tr. zák., jímž byl obžalovaný napadeným rozsudkem uznán vinným. Zmateční stížnost je věcně v právu, pokud celkovým smyslem a vlastním jádrem svých vývodů, jimiž formálně provádí námitku číselně jí uplatňovaných důvodů zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř., jimiž však doličuje vlastně důvod zmatku podle čís. 10 téhož §, namítá, že rozsudkem zjištěný čin obžalovaného byl nesprávným použitím zákona (jeho mylným výkladem) podřaděn trestnímu ustanovení, které se naň nevztahuje. Z rozsudkových úvah je patřno, že soud neshledal v činu obžalovaného, jak jej zjišťuje rozsudek, skutkovou podstatu zločinu nedokonaného těžkého poškození na těle podle §§ 8, 153 tr. zák. jen proto, že nebylo dokázáno, že obžalovanému šlo o to, by svému otci způsobil viditelné známky a následky, jimiž jsou